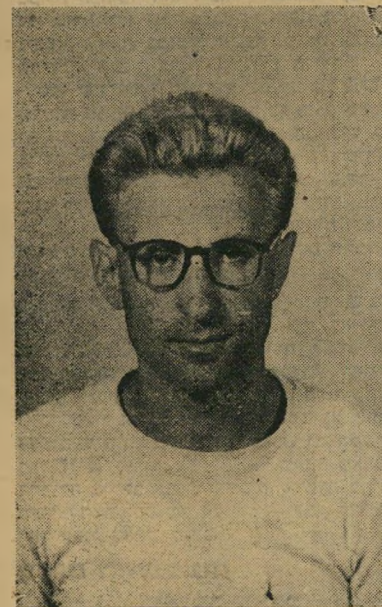

אהרון התעלף, צנח מן הסולם למעמקי הבור.
מיפה לא נעימה. שומרי הסביבה, עו'
לי תימן, פתחו בתזמורת של יריות על
מנת להציק עזרה כל שהיא. הופיעו: יחי
דת צה"ל שחשה לשמע היריות בסמוך לגבול,
כבאי האש מפתח תקוה שהביאו עמם את
מכשירי ההצלה הורושים.

כזי בירושלים, התאמתו חששותיו השחור-חייך וגנאת:
"תפסתם אותי, אני הוא וינ'
ברגר".
המשטרה נשמה לרוחה, זכתה בקרב נגד
הזמן שהוקצב לה, השאירה כמו כן לקרבנה
זמן רב להרהר בחידה המנקרת במוחו:
הבאמת ידע אותו סמל פינית?

הווי
לאות הוקרה

ארך נולד לפני 23 שנה בקבוצת גבע, מול
הרי הגלבוע. הוא גדל ככל שאר בני הדור ה'

הבורח יהודה ויינברגר לפני ובעת תפיסתו
כמה הברות גרוניות ומאטר

החל בסולם המסתיים לאחר 20 מטר כשאחיו
אהרון בן 12, נהג 17, משתרע על דפנות
הבאר, דואג לבל ינתק הקשר החי בין עמוס
והאחרים בחוף. עמוס הגיע לבסוף למקום
ממנו נאלץ להמשיך לרדת בעזרת החבל בל'
בד. הרגשותו היתה לא רעה אף כי חש כבר
בחסר חמצן, אולץ להחליף את מגורת ה'
"לוקס" שכנתה. בפנס חשמלי שהורד אליו
בחבל נפרד, הזכיר לחבריו הכבאים כי הוא
עומד לנתק עצמו מן הסולם. כאן קרתה ה'
קלה: באופן בלתי צפוי נוצר עם רדתו,
רוח גדול מדי של חבל שגרם לעמוס סיסה
לא נעימה ביותר בחלל האויר. ההלם שבא
עליו לא נצ' מנג' לצעוק ולדרוש את הע'
לתו המידית, שארכה שניות בלבד. עמוס
נלקח לפינה קרובה, בקש סיגוריה, רק אז
נוכח כי גופו נחבל במקומות רבים, החל
להרגיש בכבאים בעמוד השדרה.

שני של הקבוצה, התחבב על כולם. אולם
בשעה שהם שיחקו עדיין בנג' הילדים, ה'
ענו בספסל הלימודי של כיתה א', כבר תרם
אדר את תרומתו הגדולה למשך הקבוצה. כי
אדר, לבה' העור, היה סוס.
הוא עשה את הכל. הוא משך את המחרשה.
הוא הוביל את ילדי המשך לתחנה הקרובה,
בעגלה החד'סוסיית שהיתה אז עדיין נהוגה
בעמק. הוא שימש לעבודה ולרכיבה, בימי
שלום כבימי מלחמה. הוא הפך אחד העובדים
החתיקים והנאמנים ביותר של הקבוצה.
בליל שבת שעבר, כשהתכנסו בני גבע
כדי לחוג את חג הסוכות, ניתנה לאדר הזקן
אות'הוקרה מיוחדת במינה. במסגרת מסכת,
בה הופיעו נציגי כל דורות הקבוצה, עבר אדר
על פני כל אנשי הקבוצה, שישבו על הושא
שליד חדר'האוכל.
בכ"ח, נעשה לי חם על הלב! אמר צעיר
בן 23, כמעט בהתרגשות,
אדר לא אמר דבר.

אסונות
הקרבן השלישי

לאועקת הצופר 'ששמעה באחד מימי הש'
בוע שעבר בתחנת מכבי האש הפתח'תקו'
אים היתה משמעות לא רגילה: הפעם היה
המודיע המשטרה, והעבודה שמכבי'אש נק'
ראו לא היתה רטובה כחמדי.

שני צעירים תושבי הכפר הערבי לשעבר
קולה, חשקו אותו ערב בסעודת מלכים,
החליטו לנגד יוני'בר. אלא שדרכן של עו'
פות אלה, לשכון דוקא במקומות שיד אויב
לא תשיגן, הן בוגות'קניהן בחגבי הסלעים.
למשל, בצלעותיה של באר יבשה מסויימת,
ליד הכפר 'ן שעמקה 100 מטר.

אהרון מסעוד היה אמיץ מחברו, ירד בסור'
לם הרעוע היורד לעומק של 20 מטר, החל
בדרכו לאסוף את שללו, היתה מדי פעם
בפעם אל חברו. עם ערב, היתה הכמות מס'
קפת בהחלט לכמה ארוחות דשנות, אבל
לא ספקה את תאוותו של אהרון להמשיך
בספורט הפרימיטיבי והמענין. אך כיצד יוכל
להבחין ביונים בחושך שהשתרר? הפתרון
היה פשוט: אהרון הדליק עשב יבש, ירד
צמו כדי לפלס את דרכו בחשכה, לא לקח
בחשבון את העובדה שאויר הבאר מורעל
משפע אויב וגזאים, גרם להתלקחות מסביב'ה

קריאת ראש הכבאים למחנדים נוספים
העמידה את הנוכחים במצב של היסוס לכמה
דקות עד שנשמע קולו של עמוס השוכב:
"אני יורד שוב".

תשובתו של הזקן היתה מעשית ביותר:
הכנסת עמוס לאמבולנס ושליחתו המידית
לבית החולים. שם ספר צ'יובאט הגיוני ל'
חבריו: "את המרוק שססתי באויר מדדתי
לפי קפיצותי לבריכת השחיה מן המגדל
הגבוה".

הארץ

על יך ההגה עומד איש קיסריה זה
144 שנה. (הארץ)
י. לבני, תל אביב
ב' י. בשנת 2092

סוכנו של האלוף המנוצח הודיע כי
גירסי ג'ו חלקוט, המתאגרף הכושי בן
ה'8 עומד לפרוש עתה מן הזירה. (חרות)
דוד פיינס, חיפה

מה לעשות, הזקנה...
... קריב; ראש העירייה החדש, בן
ה'94. (ידעות אחרונות)
אברהם שנלר, ירושלים
עד מאה ועשרים.

לוי יצחק הידישלימי, סופר הדור (הדור)
ראובי מרונ'י, תל אביב
או כל הדורות.

• לתוך אותה באר, שהיא רכוש האפוס'
רופז, נפלו במשך השנים גבר וילדה ש'
הלכו לתומם, לא הבחינו בה. מאז לא ננקטו
שום צעדים על ידי הממשלה, כדי למנוע
אסונות נוספים.

מישהו למד כנראה יפה את הרגלי ה'
הודי בעל הזקן, השתמש בידיעות אלו או'
תו לילה: בשעה שתיים לפנות בוקר, נעצרה
מכונית פרטית לפני בנין תנובה. גבר וא'
שה שישבו בתוכה, החלו שופכים בפני
השומר המשומעם שיצא לקראתם את לבם
על רוע מזלם: הם נשארו בלי דלק, אולי
יוכל לכוונם לתחנת בניון. במקום לצאת
אל התחנה לאחר שהסביר להם, היכן היא,
נשארו עוד מעט, הנעימו לאיש הבודד ב'
שיחה קלה. את זמן שמירתו, התכסס עלה
יפה.

אותה שעה נכנס שותף שלישי לבנין,
הוציא מהמכססים, שנגבם כמה רגעים לפ'
ני כך ברוממה, את המפתחות, פתח שלש
דלתות ב'ו אחר זו, עד שהגיע לקופת הברזל
הגדולה. לאחר שפתח גם אותה בשלחה,
הוציא ממנה את כל השטרות בני לירה
אחת, חמש ועשר לירות. בשטרות ב' ח'
צאי לירה, ערימות, כסף הפרוטרוט לא נגע.
השלל שהביאה גניבת זוג מכנסים ישן:
11.000 לירות.

קצין המשטרה שבא לחקור, מצא מעט
חוסים העלולים להובילו לפתרון התעלוי
מה. העבודה היתה נקיה, נעשתה בכפפות.
השומר, שלא חשד בכני שיח, לא טרח
לשים לב למספר המכונית. מספרי השטרות,
שבאו מלקוחות שונים, לא היו רשומים.

פקידי תנובה הירושלמיים התהלכו מאז
הפריצה בראשים מורכבים. הם נזכרו, ב'
ני דברים: א. קעובדה, שברוב המוסדות,
שם מוחזקים כספים, נוהגים לחלק את מפ'
תחות הקופה בין לפחות שני פקידים ב'.
בעבר הלא רחוק נשדדה ממשרד קופת
ברזל שלמה.

ביד הלשון

"עצור, אחרת נירה".
האיש קצן מאפניו כהרף עין, לעג לקרי'
אות השוטרים המזויינים, נעלם כחתול ורזי
בין הפרוסים הממוכים, השאיר מאחוריו רק
הדי יריות וקול צעדים כבדים.

במטה הכללי של המשטרה הטו אוון קש'
בת כמנין קצינים גבוהים לדבריו של ישר'
רון שיף, ראש האגף הפלילי, שדרש בכל
חקף מאמץ עליון לתפיסת יהודה ויינברגר,
בורח כלא יפו ומטריד המשטרה משך 10
ימים. "אני יודע כי אתם עייפים עד מוות
אך לאור הכנסה שמופושע עלול לעזוב את
הארץ אני נאלץ להגביל לכם את מועד תפי'
סתו לשלושה ימים".

האוליטימום הדרוך את מנוחת אנשי הק'
שר של המשטרה, מאות ידיעות על "תנועות
חשודות" העמידו על רגליהם את אנשי ה'
חוק הפזורים ברחבי הארץ, אך בעוכריהם
עמד הפעם מכשול רציני: כושר ריצה לקוי.
ויינברגר היה משול למטוסי'קרב קל המת'
חמק בנוריות מתותחיו של מפציץ; פעמים
אין ספור הצליח הידות לזריותו זו להיע'
לם מעיני השוטרים.

שעות מספר לפני תום מועד האוליטי'
טום נראה ויינברגר ברחובותיה של חיפה, כ'
שהוא מאופר הפליא, הזכר רק על פי צורת
הליכתו. אך הפושע'האתלט התחמק שוב:
בריצת עקלתון נהגס, הצליח להגיע למקום
מחבוא.

ספן פיניו חיפה וסביבתה היו כמרק'
חה כל המלונות ובתי הארחה נבדקו, מבו'
אות העיר והנמל נשמרו בקפדנות* המרוץ
נגד הזמן היה לא פחות חשוב ומותח כ'
אשר הדלוג אחר האסיר שמאס בכלא יפו
וחמק בפקחות ראווה להערכה מדי פעם ב'
פעם.

קצין המשטרה שערך את הסיקרה במלו'
נות נהריה לא התלהב ביותר משהובאו לי'
פניו כמה חשודים שמאורם היה רחוק עדיין
מלהזכיר לו את פניו של ויינברגר, הסתפק ב'
גילוי זהותם ובשאלות קצרות, הוא הרציץ יו'
תר כשלא הספיקו לו ידיעותיו בשפות הע'
קריות: ה' הצעיר רוורט הירשיון, שעמד לפ'
ניו, בלונדי וממושקף, ידע רק פינית, הניח
ללא אומר ובשלחה אולימית את תעודותיו
על השולחן. הקצין יצא לדקות מספר, חזר
בלוית סמל שהחל לבטא דרך גרונו כמה
הברות משונות. הנחקר גמגם תחילה, אך מיד

* ראש המחלקה הפלילית יהודה פראג,
הזכיר בחיבו את פרסומן של תמונות הבורח
ב"העולט הזה" (778). לדבריו עוזר פרסום
כזה לקרב את הצבור לתפיסת הפושע, כפי
שקרה הפעם שבעלת מלון בנהריה טלפנה
למשטרה כשחשדה בויינברגר.

זאת היתה הסיבה לקושי הרב שנתקלה
בו המשטרה בכוואה לגלות את מקור הבולים
המזויינים. בבית הדפוס לא היו כל תלונות
על גליונות בולים שחסרו. אותו מצב שרר
גם אצל המדיפס הממשלתי. אבל, אף על
פיו שבשוק טרם נתגלו בולים כאלה, היה
ידוע למשטרה כי ארבעת אלפים מהם הוצאו
למכירה בסך כולל של עשרת אלפים דולר.
המשטרה הצליחה לגלות את המעונין בקניה,
אחר את המתחך, לבסוף הגיעה אל רוזנברג
עצמו, שמירה להודות באשמתו, הביא את
החוקרים לביתו, מסר להם תיבת פח מוא'
רבת וצרה. בתוכה, מסודרים בעשר מעטפות.
היו הבולים שרוזנברג הדפיס בשביל עצמו.
לושלטתם חסר פרט חשוב אחד: הם היו
בלתי מחזוריים.

אור צח ויריות

האשה שבדירתה היפואית הרעועה נמצאו
בדים גנובים מהוצרת בית האריגה "שלוח'
מודל", בני-ברק, הובאה לחקירה, גילתה
כי נהג מכונית משא וחבריו שהציגו ע'
מם כסוחרים ישרים החסרים מחסן, הביאו
את השלל, בקשו ממנה לאחסנו בביתה.

הקצין הניח לפניה אלבום תמונות עב'
כרס וכוס תה, ביקשה להקדיש מזמנה, לז'
הותם לפי התמונות. לאחר שעה ארוכה של
היכרות עם העולם התחתון נחה האצבע
על תמונת גבר צעיר: "זה הוא!"

"חיים שמרץ, בן 25, פושע מועד, נהג
במקצועו — מבוקש. תאורו..." הידיעה
האלחוטאית הגבירה את הקצב המשעמם של
הניידות המשוטטות בסמטאותיה האפלות
של יפו. ביתו של שמרץ גם את שנתו בל'
עדי בעליו, כפי שהוברר מיד. חבריו שהוצ'
או ממטותיהם ידעו, כרגיל, במה מו'
דובר, ושבעו בכל היקר להם כי לא ראוהו
זה חדשים. החפושים נערכו בקפדנות כשכל
המחבואים הידועים של אנשי העולם התח'
תון נטרכים בנה אחר זה, אך אף שוסר
אחד לא חאר לעצמו כי שמרץ לא התעצל
אותה שעה, נענה לבקשת ירדיו לפשע ל'
צאת לטיול לחוף בתים, לשאוף אויר צח
ובכוורת הזדמנות לתכן תכניות לעתיד ה'
מזוהר.

השיחה התנהלה בשקט, לא הטרידה אף
את עשרות זוגות הנאהבים הרובצים מדי
ערב בשטח הנעים. ארבע יריות סיימו את
"שיחת הרעים": על החול הרטוב פרפו
חיים שמרץ כשראשו עקוב מדם חבריו —
רוצחיו נעלמים חיש מהר בתוך אפילת
הלילה.

האכנסים לקופה

בחורר השינה בדירתו החדשה ברוממה,
השכונה המקבלת את פני הכנסים ירושלימה,
גם מאיר זן אברהם. על החול הרטוב מו'
נחות על כסא לצד מיטתו. כשהתעורר ב'
הלילה.

הנרצח חיים שמרץ
ארבע יריות ומות

בוקר, מצא את דלת הדירה פתוחה. המכנסים
נעלמו.

כחסכן מושבע נתן בעבר את מכנסיו
אלה ארבע פעמים לתיקון בידי חיט, ו'
האבדה לא היתה לכאורה רצינית מדי. סי'
בה ההתרגשות שהגניבה עוררה בכל זאת
היתה נעוצה בגורם אחר: במכנסי מאיר
זילמן, העובד זה עשרים שנה בשרות "תנו'
בתי", שמשש כעת גזברו. היה צרור מפת'
חות, שבידים לא מהימנות היו שחים אותו
לילה סיום ניכר. משמש הגזבר המבוהל
בבוקר למקום עבודתו כבנין תנובה המר'